

И болкитѣ, останали безъ ляхъ...
И много много спомня въ ноцний мракъ
Мечти, тѣги, названья...

И плаче тя... И твоятъ шумъ тогасъ
Плачъ непрѣвѣснатъ бива,
И сладко ѿ е, че въ тоя тежъкъ часъ
Пове една душа ѿ се откликва съ гласъ —
Дѣли скръбъта ѿ жива.

XIII.

КУМИРЪ.

Заровихъ ги кумиритѣ, безъ врява,
Безъ жалъ ги закопахъ!
На Музи, на Любовь, Свобода, Слава
Азъ тѣжний гробъ видяхъ.

Заровихъ ги кумиритѣ свѣтливи,
Кат' всѣка суета...
Найдохъ ги пусти, пошли, ил' лѣжливи, —
Видѣхъ имъ азъ смрътъта.

И въвъ душата ми сега — пустиня.
Природо, ти една
Остаящъ ми кумиръ, олтарь, светиня, —
Въ живота свѣтлина.

Една ме ти плѣвишъ, очаровавашъ,
Въвъ тебе се не лѣгахъ :
Ти въ себе всичко сѣжно сѣвмѣщавашъ.
Каквото закопахъ.